

РЕШЕНИЕ

№ 37326

гр. София, 28.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **6009** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/. Производството по делото е образувано по жалба на „РСД РЕНТАЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], понастоящем "РХ АУТО" ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], п.к. 1839, р-н К., [улица], ет. 4-администрация, Телефон: , с управител и ЕСК И. В. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001539/25.03.2026г., издадена от М. Т. Т., на длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2 А б. А от ЗДвП- прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като принудителната административна мярка е била фактически наложена на 01.03.2026г./ с изземването с АУАН на регистрационните табели на автомобила/, докато административният акт, който следва да я обоснове – ЗППАМ, е издаден на 25.03.2026г. Изземването на регистрационните табели и СРМПС преди издаването на заповедта представлявало действие без правно основание, което не може да бъде санирано с последващ акт. На следващо място мярката имала характер на санкция, като е била наложена по отношение на лице/ собственика на МПС/, което не е извършило административно нарушение. Претендира се, че е нарушен принципа за съразмерност. По изложените съображения се иска отмяна на оспорената заповед. В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно и своевременно призован, чрез адв. Л. Х.- АК-Б., с приложено пълномощно, не се явява и не се представява.

Ответникът полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ СДВР, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява. От същия е било представено становище по същество, чрез юрисконсулт К., с приложено пълномощно, която оспорва жалбата и намира ЗППАМ за законосъобразна. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като взе предвид доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено следното:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001539/25.03.2026г., издадена от длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ СДВР, на жалбоподателя "РХ АУТО" ЕООД/РСД РЕНТАЛ“ ЕООД/ е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2 А б. А от ЗДвП- прекратяване регистрацията на МПС за срок от 6 месеца, като собственик на МПС - лек автомобил „Рено М.“ с рег. [рег.номер на МПС], чието МПС е управлявано от И. В. М., на 01.03.2026г. около 09,50 часа в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], като водачът не представя СУМПС- лишен е от право да управлява моторно превозно средство, за което му е съставен АУАН серия GA №4712203/01.03.2026г. По преписката е приложен АУАН серия GA №4712203/01.03.2026г., съставен срещу водача И. В. М. за нарушение по чл. 150 а ал.1 от ЗДвП, за управление на МПС, след като е лишен от това право по административен ред, като видно от АУАН, със същия са отнети 2 бр. рег. табели на процесния автомобил, както и СРМПС.

Съгласно приложената справка за регистрация на МПС - лек автомобил „Рено М.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственик на автомобила е жалбоподателят.

По преписката са приложени и заповеди за компетентност.

След като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл.168, ал.1, във връзка с чл.146 от АПК съдът направи следните правни изводи: Съдът намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея и е подадена в срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка е форма на изпълнително - разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда, като същата е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в чл. 146 от АПК. В частност, за да бъде една принудителна - административна мярка законна, тя трябва да отговаря на следните изисквания: да бъде прилагана само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи; да бъдат налагана само от посочените в правната норма административни органи или приравнени на тях други органи; да бъде прилагана във вида и по реда, определен в правната норма. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща преследваната от закона цел. По смисъла на чл. 22 от ЗАНН генералната цел на всяка принудителна административна мярка е да се постигне превантивен, преустановяващ и възстановяващ ефект спрямо административните нарушения.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП, контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни

актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби, контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като, на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган.

Заповедта е в необходимата писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС е допустимо мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В обжалваната заповед е посочено, че същата се основава на обстоятелства, изложени в съдържанието на акта за установяване на административното нарушение, като същите са възпроизведени в заповедта и с оглед наличието на всички реквизити, предвидени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно издадена е в писмена форма, съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2, от т. 1 до т. 8 от АПК, включително правни и фактически основания за издаването ѝ. В процеса на издаване на оспорената заповед не се установяват данни за съществени нарушения на процесуалните правила. Целта на производството по налагането на процесната мярка е охрана безопасността на движение по пътищата с приоритет на обществените интереси, като същата няма санкционен характер.

В чл. 172, ал. 4 от ЗДвП е предвидено, че в случаите по чл. 171, т. 2, букви "а", "б", "в", "л", "м", "о", "п" и т. 2а свидетелството за регистрация на моторното превозно средство се изема още със съставянето на акта за установяване на административното нарушение на лицето, управлявало моторното превозно средство, а в случаите на чл. 171, т. 2а се изземват и табелите с регистрационен номер. От анализа нормативната уредба се налага извод, че изземването на табелите с регистрационните номера, извършено със съставянето на АУАН представлява действие на съответния контролен орган, ясно разписано в закона, имащо за цел да постигне последиците по чл. 172, ал. 2 от ЗДвП, а именно да реализира налагането на принудителната административна мярка. Т. е. фактическото изземване на регистрационните номера със съставяне на АУАН представлява предварително изпълнение на принудителната административна мярка, а доводите на жалбоподателя са неоснователни.

Въпросът за наличието на корелация и функция между съдържащите се в оспорената заповед фактически обстоятелства и разпоредителната част на наложената принудителна административна мярка е относим към преценката за материална законосъобразност на оспорения акт по чл. 146, т. 4 от АПК.

От анализа на разпоредбата на чл. 171, т. 2А, б. А от ЗДвП е видно, че тя съдържа следните хипотези, в която се прилага ПАМ и това са на: 1/. собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и 2/. собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за

управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. В случая е налице втората хипотеза, като от АУАН и останалите материали по преписката се установява и не е спорно, че на посочените в АУАН място и дата автомобилът „Рено М.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на дружеството- жалбоподател, е бил управляван от водач /И. В. М./, който е бил лишен от право да управлява МПС по адм. ред. Признатата от чл. 189, ал. 4 от ЗДвП материална доказателствена сила на редовно съставения АУАН не бе оборена в процеса, поради което констатираните фактически обстоятелства следва да се приемат за достоверни. Следователно, фактите, послужили за формиране съдържанието на процесното волеизявление, разкриват обективната истина за отразената житейска хипотеза.

По силата на чл.1,ал.2 от ЗДвП, целта на този закон е да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица, както и околната среда от замърсяването от моторните превозни средства. Целта на прилагането на процесната ПАМ по чл. 171 от ЗДвП е осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. С оглед значимостта на засегнатите обществени отношения - безопасността на участниците в пътното движение, както и че наложената принудителна административна мярка е в срока, предвиден в закона, съдът намира, че последната е съобразена и с целта на приложимия закон - осигуряване безопасността на движението по пътищата, както и с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, а доводите на жалбоподателя са неоснователни.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, а подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли, като неоснователна.

При този изход на спора, предвид заявеното искане и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответника по оспорването се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, възлизащ на 102, 26 евро, определен съобразно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ето защо и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ в настоящия състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на " РХ АУТО" ЕООД /„РСД РЕНТАЛ“ ЕООД/, ЕИК[ЕИК], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001539/25.03.2026г., издадена от М. Т. Т., на длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на дружеството - жалбоподател е наложена принудителна административна марка /ПАМ/ по чл. 171, т. 2 А б. А от ЗДвП.

ОСЪЖДА д" РХ АУТО" ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на СДВР разноски по делото в размер на 102, 26 евро.

Решението, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

